

"които ще дойдат от град Сливен и селата му, с поименен списък... Всички отиват към Браила и казват така, че няма да отиват из страната във Влахия, а ще се съберат в Браила, понеже така ще имат връзка с техните първенци, които ще идват с кораби в Галац, и от Галац - в Браила с имуществата си. И както постъпят първенците им, така ще постъпят и те, защото те кола от кола не се разделят; не се отделят и тези, които вървят пеша без коли." ⁵

Очевидно докладът на влашкия чиновник ни дава много повече детайли по организацията на преминаващите кервани- цитираното насочва по- ясно към конкретните намерения и надеждите на тези прокудени маси народ. Става ясно, че са правени опити за някакви предварителни договорки и споразумения, доколкото това е било възможно при доскорошната военна ситуация. Освен това преселниците имат намерения едва след събирането си в Браила да се разпределят в страната, а вероятно това е било събразено с тяхната социална и особено икономическата им диференциация. Затова според румънските власти се очаква, че освен граждани, ще дойдат и земеделци, които "ще създадат махали и ще се разберат с господарите на мошиите, където ще се установят чрез писмени договори..." Констатира се, че българите се стремят към водите на Горен Бузю, към Къмпина и Плоещ, Търговище и Къмпулунг, към Питещ, т.е. повечето към полето, а "където няма голяма гора, не приемат, повечето искат воденици и гори, да може всеки да върши търговията си, така, както са се разбрали помежду си." ⁶

Това, което има пряко отношение към темата за "разстановката" на тези хора, се преплита с поредица взаимносвързани обстоятелства: условията по пътя, карантината и преминаването на граничните пунктове, разпоредбите, които им предявяват властите в Дунавските княжества, в Южна Русия и т.н. От особено значение се явяват напълно основателните претенции, например, на градското население на Сливен, на Ямбол и др. Техните изисквания са свързани с утвърдени им начин на живот, както и със самочувствието им на проспериращи дотогава занаятчии и търговци. В този смисъл са им потребни именно градските условия за живот- съвсем не е случайно тяхното установяване в големите румънски градове, както и опитите им за създаване на нови градски поселища /напр. Болград/, при това задължително в близост до големите търговски пътища. Според съвременници на събитията по- голямата част от селското население от сливенско се заселва в Бесарабия; преди това "из пътя мнозина са били принудени да останат по селата, особено в Североизточна България, както са правили най- вече селяни